

1. DE NACHTELIJKE GEBEURTENISSEN IN DODEMANSKLOOF

Het was een uitzonderlijk koude nacht en zo helder als het hart van een diamant. Heldere nachten hebben er een handje van ijzig te zijn. In het duister kun je het koud hebben zonder het te merken; als je ziet dan lijdt je ook.

Deze nacht was helder genoeg en zo vinnig als een serpent. De maan gleed geheimzinnig achterlangs de reusachtige pijnbomen op de South Mountain, deed koude vonken van de korstige sneeuw opspatten en de spookachtige omtrekken van de Coast Range tegen het zwarte westen afsteken. Daarachter lag de onzichtbare Stille Oceaan.

De sneeuw had zich op de open plekken op de bodem van de kloof tot lange wallen opgehoopt die leken te deinen en tot heuveltjes waarvan het leek of ze heen en weer zwaaiden en een fijne nevel verspreidden. Die nevel was tweemaal weerspiegeld zonlicht: eerst door de maan en dan door de sneeuw.

In deze sneeuw waren de meeste hutten van het verlaten goudzoekerskamp aan het oog onttrokken, een zeeman zou hebben gezegd dat ze waren vergaan. Op onregelmatige afstanden had de sneeuw ook de hoge onderstellen overspoeld die eens een waterloop hadden gedragen die 'flume' genoemd werd.

De goudzoeker beschikt over het voorrecht in zekere mate de Latijnse taal te kunnen gebruiken. Hij zegt van

zijn dode collega dat deze ‘de flume is opgegaan’, geen slechte manier om uit te drukken dat ‘hij naar de “Bron des Levens” is teruggekeerd’.

De opgewaaid sneeuw bood overal ruimte waar je je beschermd wist tegen de snijdende wind. Sneeuw die wordt opgejaagd door de wind is net zoiets als een terugtrekkend leger. In het open veld formeert hij zich in gelederen en bataljons, van elk houvast maakt hij gebruik en waar het maar enigszins kan, gaat hij in dekking. Achter een stuk vervallen muur kan je hele pelotons zich tegen de grond zien drukken.

De kronkelende, in de berghelling uitgehakte, oude weg was er vol mee. Het ene eskadron na het andere had geprobeerd over deze weg te ontsnappen, tot de achtervolging plotseling gestopt werd. Een troosteloze en desolater plek dan de Dodemans Kloof in een winternacht kan je je nauwelijks voorstellen.

Toch verkoos Hiram Beeson als enige bewoner hier zijn leven door te brengen. Tegen de helling van de North Mountain wierp zijn kleine vurenhouten blokhut vanuit het enige glazen raam een lange, smalle, lichtstraal over de kloof. Het had veel weg van een zwarte tor die met een speld tegen de berg was geprikt.

Binnen zat de heer Beeson voor een laaiend vuur in het hete hart te staren alsof hij zoiets nog nooit in zijn leven had gezien. Hij was niet bepaald knap, hij was grijs, hij zag er slecht verzorgd uit en was slonzig gekleed. Zijn

ingevallen gezicht was bleek, zijn ogen schitterden met een ziekelijke felheid. En wat zijn leeftijd betreft, zou je er naar raden, dan zou je zevenenveertig hebben gezegd om vervolgens te corrigeren naar vierenzeventig.

Hij was achtentwintig, uitgemergeld, als een noodlijdende begrafenisondernemer in Bentley's Flat of een nieuwe en ondernemende lijkschouwer in Sonora. Armoede en ijver zijn als een stel molenstenen. Het is gevaarlijk om je te laten manlen...

Daar zat Beeson, met zijn in lompen gehulde ellebogen op zijn in lompen gehulde knieën, zijn magere wangen in zijn magere handen. Het was alsof hij bij de kleinste aanraking uit elkaar zou vallen. Toch had hij gedurende het laatste uur maar liefst driemaal met zijn ogen geknipperd...

Er werd hard op de deur geklopt...